

σω Νά δώ ποιάς ήταν. Κι' όταν άρχισε να μου άραδιάζει τά σχε-
τικά άμιατήματά του, δέν βόταξα πειρά.

... Παραμέρισα την κουρτίνα λίγο και βγάδοντας τή μύτη μου
άπ' έξω, τόν ξεράχνισα με διψασμένη περιέργεια. Είχα διάση. Ή-
ταν νεοφερμένος στο χωριό μας. Ποιάς ήταν; Τί έκανε; Αποφά-
σιςά να μάθω.

«—Στάσου, εύλογημένον τέκνον μου, τού λέω. Από ποΰ ήρθες
στό χωριό μας;

«—Έρχομαι άπ' τή Παρίσι, μου άπαντάει.

«—Και τί δουλειά κάνεις; τού λέω.

«—Είμαι σαλτιμπάνκος, μου άπαντάει.

«—Σαλτιμπάνκος; Τί πράγμα είν' αυτό, τέκνον μου; τόν Ξα-
ναρωτό.

«—Νά... Κάνω γυμνάσια, Άεροβασίες, Άισροαπίες. Ρόβαλα.

... Δέν ήξερα καθόλου από τέτοια πράγματα κάτω εκεί στο
κουτσόχωρι μου. Κι' αναγκάστηκα, που λές, αγαπητέ μου φίλε,
πυγνήμενος άπ' τήν περιέργεια, ξεχνώντας τά ιερά καθήκοντά μου,
να λύσω τόν άινγμα αυτό εκείνη τή στιγμή.

«—Τί πράγματα είνε αυτά, τέκνον μου; τόν ρώτησα. Δέν Ξα-
νάχω δει ποτέ μου, και δέν μπορώ να καταλάβω.

«—Νά σάς δείξω μένα στιγμή, πάτερ μου, για να σάς φάνη ή
άπορία, μου άποκριθήτε αυτός.

... Κι' άμέσως, που λές, ό φιλοπόνηος, πετόντας τή φαθιά
του, άρχισε να κάνει τοίχους δύσκολους μέσα στην έσκληρία, να ση-
κώνη τά πόδια του ψηλά, να περπατάει με τά χέρια, να στραφογι-
ρίζει και ν' ανασηδίοή σαν έλατήριο.

... Τάχα χαμένα.

... Μά εκεί που ό σαλτιμπάνκος Ξκανε πηλές με τή τσιμπίλα
μέσα στην έσκληρία ν' έβλεπουν κίτταξα άχώρταγα, τριπωμένοι στο
έξομολογητήρι μου... μπάμ!... να σου και ό δεσπότης
μου, που βρισκόταν αυτές τίς ημέρες σε Ξαρκική
περιοδεία!

... Τόμπολα!... Μόλις εΐδε τί γινότανε μέσα στον
Οϊκο τού Κυρίου έμψηξε τίς φωνές και πάδαε μαζί
μου. Ξερόνιζε μινωσιμένα πως εμετέβαλα τόν Οϊκον
τού Θεού σε κατήλιον, σε «Τοϊροο», σε «Ταβέρινα
τής εσχάτης ύποστάθης». Κι' άρνού μ' έλοισε άπ'
τήν κορφή ώς τή νόχη μ' απειλές και με κατάρτες,
έφυγε, άφρίζοντας άπ' τήν άγανάκτησί του.

... Σε τρεις μέρες μέσα, ήρθε ή παιδί μου ή ό-
ριστική άπ' τή παπαδίλα! Κατάλαβες τώρα γιατί πέ-
ταξα τά ράσαξ.

Συλλυπήθηκα τόν περιπετειώδη και πολιτεχίτη φι-
λο μου κι' έφυγα με τά πρόβατα τρυφάλας και βια-
στικός, γιατί έτοιμαζόταν να ριχτή Ξανά στην άδεια
σχεδόν κεινοσκεκώλια μου!...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΣΦΑΙΡΑ ΚΑΙ ΟΙ ΧΕΙΡΟ ΣΥΡΟΙ

"Όταν ό Μπλάχερ, ό νεατής τού Βασιλείου, ήταν
άκόμα ίσολογαγός, ετιγχε να πληρωθή κάποτε από μιά
σφαίρα στο πόδι. Άμέσως τόν μετέφεραν στο νοσοκομείο και οι
χειρουργοί, με τή άτελή άκόμα έγγραφέα που διάθετε τότε ή έπι-
στήμη, άρχισαν ν' ανασκελεύουν άλλωστε τήν πληγή του, για να
βρουν τή σφαίρα και νά τή βγάλουν. Έτσι όμως μεγάλωσαν τή ά-
νοχη τού τραυματίου και προκάλυψαν περιρσότερη αίμορραγία,
χωρίς ή σφαίρα να βρισκεται πουθενά. Στο τέλος κίτταξαν ό ένας
τόν άλλον, κουνώντας άπογοητευμένοι τή κεφαλία τους.

Ό δυτυχής Μπλάχερ, άρνού για άμεπή ώρα ύπέμεινε με κα-
ταληπτική άταραξία τού μαρτύριου Ξεσείνο, χάνοντας στο τέλος τήν
ύπομνή του, έφώνησε σ' έναν άπ' τούς χειρουργούς, ό όποιος είχε
Ξαναρχίσει να μηγή πού βαθειά μέσα σής σάρκες τή νιστέρι του:

—Μά τί κάνετε λοιπόν αυτού;

—Ζητάμε τή σφαίρα, άπάντησε ό σοφός Άσκληπιώδης.

—Αυτό τή ζητάει τή σφαίρα; Δέν μου τή λέγατε τοιλάχιστον
τόση ώρα! Τή σφαίρα τήν έχω στην πύτη μου...

Και ό τραυματίας, απλώνοντας τή χείρ του προς τόν μενδύνα του
που κρεμόταν δίπλα του, έπήρε άπ' τήν τσέπη του τή σφαίρα —τήν
όποία είχε βγάλει πύξοντας τήν πληγή του τήν ώρα που τραυματί-
στηκε— και τήν πέταξε με όρηγή στους γιατρούς.

ΕΜΜΕΤΡΑ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Πώς μοιάζεις με τή μέλισσα, μέλι είνε τή φυλή σου
μά από τή μέλι σου, παρό τινεύεις τή κεντή σου.

Κ. Τ. Ο. Ι. Α. Ν. Τ. Α. Φ. Υ. Λ. Λ. Ο. Σ.

Μωρέ, ή γυναίκες...—δές σου λέω
(πως δες,
μά ή περιρσότερες πάντα είνε μαρ-
(γίωλες,

Α. Λ. Α. Σ. Κ. Α. Ρ. Α. Τ. Ο. Σ.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

— ΠΩΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΕ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Μιά μέρα, ή θεά Σκέψη, καθισμένη σε μιά βρύση, προσπαθούσε
να φτιάξη με πηλό έναν άνθρωπο.

Σε μιά στιγμή ετιγχε να περάση από κεί κι' ό θεός Ζεύς, ό ό-
ποιος, βλέποντας τή Σκέψη άρροσιωμένη στη δουλειά, τή ρώτησε σάν
τί σπουδαίο πράγμα είχε βάλθει να κατασκευάση.

—Νά, τού άπάντησε ή θεά, προσπαθώ να δημιουργήσω έναν
άνθρωπο. Τόν έχω καταφέρει μου φαίνεται σε όλα του και δέν τού
λείπει τώρα κεί, παρά μονάχα ή ψυχή. Άν θέλεις, βοήθησε με
να τόν έμψυχώσω, για να γίνη κάτι τέλειο.

—Εύχαριστός, άπάντησε ό Ζεύς, με τή συμφωνία όμως, ότι τή
δημιούργημα αυτό θ' άνήρη όλοκληρωτικά σε μένα.

—Μά... αυτό δέν είνε δικη, άρνού εγώ συνέλαβα τήν ιδέα τής
κατασκευής του κι' εγώ τόν έπλάσα.

—Ναί, είνε ό Ζεύς, αλλά χωρίς τήν ψυχή δέν θά γίνη τίποτε,
ένώ όταν εγώ τόν έμψυχώσω, θά γίνη τή παν.

Τή στιγμή εκείνη πέρασε από κεί και ή "Υλη, ή όποία, λαβαί-
νοντας μέρος στη φιλονεικία, έπροσέθεσε:

—Έμένα λωπόν δέν με λογαριάζετε; Δέν έχω εγώ καθόλου δι-
καιώματα έναντι στον άνθρωπο; Νομίζω, ότι σε μένα πρέπει ν' άν-
ήκη εξ όλοκληρου, άρνού εγώ έδωκα τά πρώτα υλικά για τήν κα-
τασκευή του κι' εξακολουθώ να τού παρέχω τή μέσα τής ζωής.

Ό Ζεύς και ή Σκέψη φάνηκαν, ότι λίγωνα μπρος στα σοβα-
ρότατα επιχειρήματα τής "Υλης, ή όποία, καταλαβαίνοντας άμέσως
τήν ψυχολογική του κατάσταση, πήρε περισσότερο φόρα κι' άρχισε
να λέη με άποκάλυπτη θρασύτητα:

—Και πρέπει να Ξερετε, φίλοι μου, ότι χωρίς έ-
μένα δέν θά ήττηχε τίποτε, άπολύτως τίποτε. Δέν θά
ήττηχε οχι μονάχα κόσμος, αλλά ούτε και σεις οι ίδιοι
δέν θά ήττηχατε, αν δέν σας γεννούσα εγώ για να ενανα-
στατήσετε στο τέλος έναντι μου και να κάνετε
σκέδα σας. Άλλά...

Στ' σημείο αυτό, ό μέγας Ζεύς, των τε
και ανθρώπων, κίτταξε τήν "Υλη
ανασκελεύοντας τήν στήν ευπρόσ-
άση μά
δικαιη λύση στο περιλή
ναι τήν φέ-
ρουσι στη δικαιοσύνη τού
ν κρίσι του
όποιο έπροσε να σεβασ-

Πραγματικά, ό δίκι
νους άπεφάσισε
και είνε τά έξης:

—Αυτό τή πλάσμα
νομαζετε "Άνθρωπο και
πού τή κατασκευάσε ή
από τόν πηλό τής "Υλης
και τή ζωνάνασε ό Ζεύς, με τήν ψυχή, θά άνήκη πάν-
τοτε εξ ίσου και στους τρεις σας. Έσυ, Ζεύ, μετά τόν
θάνατο τού Άνθρώπου, θά πάρη τή πνεύμα πού τού
έδωκα, ή "Υλη θά Ξανακτήσει τόν πηλό τής, μά στο
διάστημα πού θά έχ, θά τόν έχη δικό τής ή Σκέψη.

— Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Ο ΑΝΔΡΑΣ

"Όταν τή άμιατηλό ζευγάρι τόν Πρωτοπλάστον διώχτηκε κα-
κήν κακός άπ' τόν Παράδεισο, αναγκάστηκε να καταφύγη —πού
άλλου; — στην άδία αυτή γη, τή γεματή βόσωνα και στερηχίες.

Οι δυτυχίες έξορσοποι, μίη έχοντας πολλές φορές ούτε και τή
φραγή τής ημέρας τους, ύποφέροντας όλες τίς καινοχίες τής επαίει-
ου ζωής, τίς όποιες ή άναμνήσεσι τού όνειρωδούς Παράδεισου Ξ-
καναν άκόμα πιά βαρείες, αναγκάστηκαν κάποτε να παραπονεθούν
στον μεγάλο Βασιλέα τόν Ούρανών, ό όποιος λυπήθηκε πραγματι-
κά τά ξεαθλωμένα δημιουργήματά του και συγκρατένευσε να τους
στεϊλι με τόν Άρχάγγελο Γαβριήλ μιά εμαική ράβδον.

Με τή μαγική αυτή ράβδο μπορούσαν οι Πρωτοπλάστοι να χτυ-
πούν τή θάλασσα και να παρουσιάζεται άμέσως κάτι όφελιμο.

Χτύπησε λοιπόν τή θάλασσα πρώτος ό Άδάμ και παρουσιάστηκε
ένα όμορφο άρνησι. Χτύπησε κατόπισ κι' ή Έβα και πετάχτηκε ένας
άγριος λύκος.

Μόλις ό Άδάμ εΐδε, ότι κινδυνεύει να καταστραφθή άπ' τή ά-
γριο σκοπόδο τή άδω του άρνάκι, χτύπησε για δεύτερη φορά τή
θάλασσα και παρουσιάστηκε άμέσως ένας πελώριος μαντρόσκυλος,
ό όποιος κατόφρωσε να διώξη τή λύκο για γλιτώση τού άρνάκι
από βέβαιο θάνατο. Χτύπησε πάλι για δεύτερη φορά κι' ή Έβα και
πρόβαλε, σφυρίζοντας, μιά μανιασμένη Ξέριδα.

Τότε ό Άδάμ Ξαναχτύπησε και πετάχτηκε ένα προμερό όρνιο πού
τρώει όλα τή ερωτά, άκόμα και τά πού δηλητηριώδη.

Έτσι λοιπόν, σε κάθε χτύπημα τού Άδάμ, γεννιόνταν πάντα από
τή θάλασσα κάτι όφελιμο, ένώ σε κάθε χτύπημα τής Έβας φανε-
ρονόταν πάντα κι' από ένα καταστρεπτικό και βλαβερό ζώο.

Άπ' αυτόν λοιπόν τή μύθο, οι Άραβες συμπεραίνουν, ότι κάθε
πράξις τού άνδρός είνε μετρομένη
λογική και όφελιμη, ένώ άπανταν-
τίας, τής γυναίκας είνε άπερισκεπτή
και βλαβερή.

